

1. Čtení: Žd 4, 12-16

12 Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.

13 Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat.

14 Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držme se toho, co vyznáváme.

15 Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu.

16 Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.

Text: Ž 139, 7-12.23-24

7 Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří?

8 Zamířím-li k nebi, jsi tam, a když si ustelu v podsvětí, také tam budeš.

9 I kdybych vzlétl na křídlech jitřní záře, chtěl přebývat při nejzazším moři,

10 tvoje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí.

11 Kdybych řekl: Snad mě přikryje tma, i noc kolem mne se stane světlem.

12 Žádná tma pro tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo.

23 Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid,

24 hled', zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved'

Milé sestry, milí bratři,

k četbě 139. žalmu mě vedl odkaz z knihy *Čestně o Bohu* anglikánského biskupa Johna A. T. Robinsona. Autor se v této útlé, ale hutné knize snaží hovořit o Bohu pro postmoderního člověka 2. poloviny dvacátého století. A o našem žalmu říká: "Jednu z nejpronikavějších meditací z veškeré literatury o významu a přítomnosti Boha nacházíme v Žalmu 139." Žalm jsem si přečetl a...

...po dlouhé domě jsme měl husí kůži, když jsem četl.

Jak dospěl žalmista, k takové hloubce? Celý žalm je osobní vyznání o Bohu, ne vlastně spíš Bohu. Žalm je připsán králi Davidovi. Nebudu zde spekulovat, jestli to tak je, nebo ne a kdo je jeho skutečným autorem. Důležité je, že žalm máme číst jako osobní svědectví.

Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří? Zamířím-li k nebi, jsi tam...

Dávná představa Boha se dá v nadsázce popsat jako Moudrý stařec na obláčku. Všichni známe Michelangelovu fresku *Stvoření světa* na stropě Sixtinské kaple. Bůh této představy je jakási jasně ohraničená bytost. Bytost, která nás ve všech směrech překonává, bytost o které sice říkáme, že je vševědoucí, všemohoucí, všudypřítomná, ale...

...ale zpívá náš David skutečně o někom, kdo je mu v jistém smyslu, tedy v určité ohraničenosti a zaškatulkovatelnosti, roven? Myslím si, že ne. Vždyť zpěvák žalmu míří přímo do nebe a Bůh Mojžíše a Jákoba neskrývá svou tvář, neschovává se v ohnivém sloupu, nenaznačuje svou existenci ale přitom si nenechává odstup a tajemství.

Zkusme tedy s žalmistou najít jiné místo, kde bychom se mohli před Bohem ukrýt. Co třeba peklo, podsvětí, smrt? Tedy místo, kde vládou síly a mocnosti Bohu naprosto nepřátelské. Nebo, co je horší, kde nevládne už vůbec nic. I tam se náš pěvec vydává při hledání hranic boží moci. A shledává, že i zde Bůh je. Je tam tak jistě a pevně, že se o tom nemusí ujišťovat. Prostě jen řekne: "také tam budeš."

Nepomůže nám, ani když napneme všechny své síly, ať už duchovní, protože formulace “na křídlech jitřní záře” zřejmě souvisí s tehdejšími magickými praktikami, nebo fyzické, protože co může být dál než nejzazší moře. Nejen, že tam bude, ale dokonce nás doprovodí a na našich výletech, nebo i úletech nás podrží.

Právě zde, spolu s žalmistou poznáváme marnost hledání Božích hranic. Nikdy nemůžeme zajít tak daleko, abychom před Bohem utekli. A právě, když si tohle plně uvědomíme, zjišťujeme, že Bůh není jen někdo vně nás, kdo nás sleduje (někdo by mohl říct pronásleduje) nebo předchází. Protože nás **prostupuje**, protože je součástí nás samých. Je podstatou a základem.

Jenže proč nás to tedy tak pudí unikat, proč potřebujeme zkoušet hranice? Proč se snažíme překročit nepřekročitelné? Čteme: *“Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid”* Je to opravdu ďábel, nebo současněji, jsou to vnější vlivy a okolnosti, co nás ženou pryč? Nebo hřích, tedy konkrétní špatné jednání?

A nyní už nemůžu mluvit za krále Davida, ani za vás, sestry a bratři. To co mě stále žene unikat Bohu je strach. Obava z toho, přijmout Boha jako součást a základ sebe sama. Zjišťuji, jak těžké je nebýt jen sám sebou.

A jak tedy smířit člověka s Bohem? Už sama otázka je odpovědí. Na této cestě nás předešel Kristus, který byl člověkem, tak jako my a přitom se nikdy neuzavřel Bohu.

Amen.